

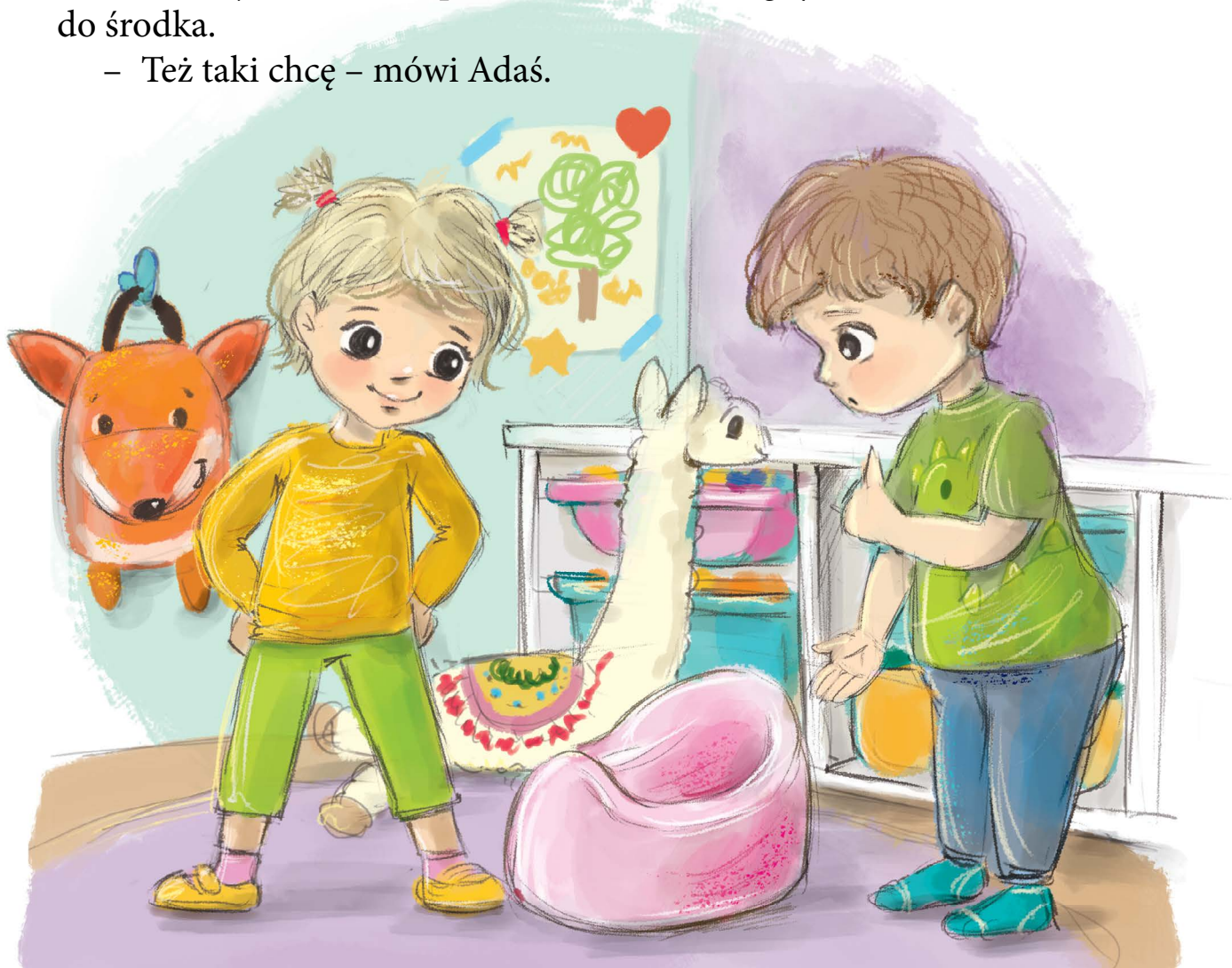
To jest Adaś.

Adaś jest u swojej koleżanki Toli i widzi coś ciekawego.

– Co to? – pyta.

– To mój nocnik – odpowiada Tola. – Gra, gdy nasiusiam do środka.

– Też taki chcę – mówi Adaś.

Rodzice kupują mu nocnik. Zielony,
w ulubionym kolorze Adasia, i z melodyjką.
Chłopiec spogląda na niego niepewnie.

- Czy coś się stało? – pyta mama.
- U Toli wyglądał inaczej –
wyjaśnia chłopiec. – Boję się go.
- Spokojnie, poczeka na
ciebie, kochanie – uśmiecha
się mama.

Nocnik stoi w kąciku. Dzień,
drugi, trzeci. Adaś przyzwyczał
się już, że tam jest.

Chłopiec patrzy na niego
i marszczy brwi:

- Ty spróbuj – zachęca misia.
Miś siedzi na nocniku. Adaś
podnosi go co chwilę i sprawdza.

- Nie nasusiałeś. Może mnie
pójdzie lepiej – mówi i odpina
pieluszkę.

Siedzi i siedzi, aż w końcu
czuje, że się udało.

Zagląda, i jest!
Melodyjka gra.

- Mamo!
Tato! Chodźcie
szybko! – woła.

Rodzice wbiegają zdyszani do pokoju.

– Co się stało? – pytają.

– Tam! W nocniku! – Adaś pokazuje z dumą.

Mama i tata zaglądnę do środka
i uśmiechają się.

– Brawo, synku,
udało ci się
nasiać do
nocnika! –
cieszy się
tata, a mama
z uznaniem
kiwa głową.

Adaś stara się pamiętać o siusianiu do
nocnika. Podoba mu się to.

Pewnego dnia prosi, by zdję mu
pieluszkę i założyć majtki. Sam je wybrał,
jest na nich jego ulubiony bohater z bajki.

Adaś coraz częściej nie ma pieluszki.

Pamięta o nocniku, ale dziś bawi
się tak dobrze, że... podłoga nagle
staje się mokra.

